

ontmoeten

Nieuwsbrief

Allerzielen 2023

www.katholiekzaanstreek.nl

e-mail: petrusvis@planet.nl

Een Nieuwsbrief op een ongewoon moment in de week (vanwege de herfstvakantie) maar wel vlak voor een aantal bijzondere activiteiten deze week.

U vindt een verhaal van Simon Carmiggelt dat ik wel met een knipoog vond passen bij de dag van Allerzielen.

Informatie de kledinginzameling op zaterdag en een actueel initiatief bij de drama's die zich rondom de Gazastrook afspelen.

vriendelijke groet,

Matthé Bruijns

Op donderdag 2 november de dag van Allerzielen is het begin van de dienst om 17 uur in de Pinkzaal.

Helaas staat er een verkeerde tijd genoemd in het parochie blad (~~19.30~~-uur) en het is zoals altijd een gebedsviering.

Dinsdagmorgen 7 november vanaf 10 uur is er weer koffiedrinken in de Pinkzaal.

Op de foto is te zien dat het weer in de herfst binnen een maand tijd flink kan verschillen.

Met Allerheiligen en Allerzielen vieren we de verbondenheid met mensen die ons zijn voorgedaan. Het is een soort van familiefeest van de wereldkerk.

De mensen die ons zijn voorgedaan staan daarin centraal.

Op Allerheiligen degenen waarvan we met gelovige zekerheid menen te weten dat zij in de hemel zijn opgenomen.

Op Allerzielen al die anderen, dus de mensen die het meest dicht bij ons staan.

Ook ik denk later niet rechtstreeks de hemelse heerlijkheid binnen te gaan.

Enige wachttijd zal ook mij goed doen.

Maar wel in de hoop dat er mensen zijn die aan mij denken een lichtje voor mij aansteken.

Donderdag 2 november zijn verschillende voorgangers uit Zaanstad te vinden op de Gedempte Gracht in Zaandam.

Op deze dag staan we stil bij wie wij missen als dierbare.

Wilt u een kaarsje voor iemand aansteken, kan dat.

De voorgangers bieden ook een luisterend oor.

Welkom tussen 14.00-17.00 uur halverwege de Gedempte Gracht in Zaandam.

De begrafenis van mijn oom Frans heeft heel wat voeten in de aarde gehad. Ik zal u vertellen waarom, want het verhaal is illustratief voor een stukje Nederlands familieleven, dat bewijst waarin een klein volk klein kan zijn. Toen oom de ogen sloot, was hij een dekselse weduwnaar van zesentachtig. De laatste twintig jaar van zijn bestaan werd hij geredderd door een uit louter trouwe dienstbaarheid bestaande huishoudster, die de toewijding waaraan acht kinderen ruim genoeg gehad zouden hebben, vrijgevig aan hem verspilde.

‘Die vrouw is best voor me,’ zei hij wel eens. ‘Maar ja, ik kan haar natuurlijk niet trouwen. Dat vinden de jongens niet goed.’

De jongens—vier vakbekwame slagers, die eruitzagen als zwaarmoedige pianostemmers—waren namelijk net zo gierig als pa en wilden dus niet dat ‘de pot met peren’, in gevaar zou worden gebracht. Oom Frans zat er namelijk warmpjes bij en hun geduld was even taai als zijn levensdraad.

‘Ik heb altijd heel goed de waarde van het geld beseft,’ zei hij, ter verklaring van zijn welstand.

Dat was diep waar. Ook op hoge leeftijd hield hij de koorden van de beurs zeer strak en liet hij de huishoudster naar verre markten fietsen om de andijvie twee cent goedkoper te krijgen.

Hoewel spaarzaamheid zonder twijfel een aanmoedigenswaardige eigenschap is, trok ooms levensstijl mij toch niet zo onweerstaanbaar aan dat ik zijn deur platliep, maar zijn verjaardag viel moeilijk te vermijden.

Dat was altijd een feest, waar je de vreugd zelf in het eigen hartje moest meebrengen, want meer dan een kopje thee met een kartonnen koekje smeeft hij er niet tegenaan.

De zoons zaten trouwens toezichhoudend rond de tafel te waken dat er niet geslempt werd van hun toekomstig fortuin.

Veel conversatie was er, onder hun sombere druk, dan ook niet, maar ik bleef toch altijd zitten tot Ben kwam.

Ben was de broeder van oom Frans' ontslapen echtgenote.

Hij had een parapluwinkel in het centrum van de stad gedreven en was daarin, door een uiterst voorzichtig financieel beleid, stilletjes rijk geworden.

Als hij, moeilijk ter been, was binnengestrompeld en zijn felicitaties had geplaatst, duurde het niet lang of de jarige zei triomfantelijk: ‘En toch ga ik erin, straks.’

Buitenstaanders zouden het niet begrepen hebben, maar wij wisten dat oom het familiegraf bedoelde, waarin zijn vrouw en haar ouders lagen opgetast.

Er was nog een plaats over en daar had hij, om redenen van spaarzaamheid, het oog op gevestigd.

‘Nee Frans, daar ga je niet in,’ antwoordde Ben dan. Daar ga ik in. Ik heb de rechten. Jij niet.’

‘Me zorg,’ riep de jarige. ‘Ik wil erin en ik zal erin.’

Het was op zichzelf geen feestelijk conversatiemotief, maar hij sprak erover of het een pretje was, dat hij zich niet door de neus liet boren.

Ben hield echter, verjaardag na verjaardag, voet bij stuk, omdat hij zich niet door iets aangetrouwds uit zijn graf wilde laten dringen, zodat de zaak onbeslist lag, toen oom zijn dierbaren, door het uitblazen van de laatste adem, tot handelen dwong.

‘En toch komt hij er niet in,’ zei Ben door de telefoon tegen me, toen het droeve nieuws bekend geworden was. ‘Ik hou mijn poot strak.’

De zoons noodden hem in het sterfhuis om te komen praten.
 Ben verklaarde zich bereid zijn plaats van de hand te doen voor driehonderd gulden,
 maar ze boden de helft,
 zodat de onderhandelingen vastliepen en partijen schimpend uiteengingen.
 Daar oom Frans evenwel niet eindeloos boven aarde kon blijven staan, had Ben alle
 troeven, want de zoons geraakten in tijdnood,
 vroegen een nieuwe conferentie aan en kwamen eindelijk, na lang harrewarren, voor
 tweehonderdvijftig gulden tot een vergelijk.
 Ach, ik wou er zelf helemaal niet in,' zei Ben, toen wij van de dodenakker
 terugkeerden. 'Ik laat me cremen.
 Ik heb het papier al getekend. Maar die ouwe duitendief heeft altijd voor een dubbeltje
 op de eerste rij willen zitten. Nou hij dood is zal hij schokken.'
 Hij klopte voldaan op zijn portefeuille. Toen stapten wij in het rijtuig en reden terug
 naar het sterfhuis voor de koffie en de broodjes. Ze waren karig belegd.
 Simon Carmiggelt uit Kraaltjes Rijen
 Ieder najaar organiseert Sam's Kledingactie een aantal speciale landelijke actiedagen,
 om zo extra veel kleding op te kunnen halen voor het goede doel.
 Dit jaar is de opbrengst bestemd voor het verbeteren van de onderwijskwaliteit in
 Kamuli (Oeganda).
 Actiedag in Krommenie en Wormerveer
 Op zaterdag 4 november a.s. kunt u kleding inleveren in Krommenie bij de Sint Petrus
 Kerk aan de Snuiverstraat 2. Wormerveer bij het buurtcentrum De Lorzie, Marktplaats
 3.
 Ook bij de andere Zaanse parochies kunt u kleding en ander textiel kwijt.
 Wat kunt u allemaal inleveren?
 Om de doelstelling te bereiken, kunt u naast kleding en schoenen
 ook speelgoed, knuffels en huishoudtextiel in de vorm van dekbedovertrekken (graag
 compleet met kussenslopen),
 lakens, handdoeken, theedoeken, vaatdoeken, washandjes en zakdoeken inleveren.
 Graag apart van de kleding verpakt in een gesloten plastic zak.
 Gordijnen, vloerbedekking, tuinkussens en tafelkleden zijn niet bruikbaar, die nemen
 we niet aan.

Onderwijs is de sleutel voor de ontwikkeling van
 kinderen én van een samenleving.
 Het krijgen van kwalitatief goed onderwijs is de
 beste manier om mensen uit extreme
 armoede te helpen.
 Kinderen die onderwijs krijgen kunnen hun eigen
 leven, maar ook dat van de volgende generatie,
 aanzienlijk verbeteren.
 Ze krijgen zicht op het creëren van een betere
 toekomst en op ontsnappen aan de armoedecirkel.
 Met uw donatie keren we het lot voor de toekomst
 van deze kinderen en kunnen we in
 Kamuli (Oeganda) kinderen kwalitatief goed
 onderwijs bieden.
 We hopen samen met u hiervoor te kunnen zorgen.
 Doet u weer mee?

zaterdag 4 november 10.00 tot 13.00 uur.

Op zaterdag 4 november a.s. van 10.00 tot

13.00 uur kunt u kleding inleveren in:

- Assendelft bij de Odulphuskerk
- Krommenie bij de Sint Petruskerk
- Wormerveer bij buurtcentrum De Lorzie op het Marktpllein
- Wormer bij de Maria Magdalenakerk
- Zaandam bij de Jozefkerk en de Maria Magdalenakerk op 't Kalf

Zincafé Kogerkerk 10 november 2023

Israël en Palestijnen, *moed om te ontmoeten.*

Spreekster Maaïke Hoffer

Sinds enkele weken woedt een hevige oorlog tussen Israël en Gaza, een overbevolkt stukje land, waar Palestijnen wonen.

Hamas is in Gaza aan de macht en vermoordde bij een inval in Israël meer dan 250 mensen en gijzelde rond de 200 mensen.

Israël slaat hard terug met bombardementen op Gaza, afsluiting van o.a. water en elektriciteit, bemoeilijking van humanitaire hulp en een dreigend grondoffensief.

De VN probeert te bemiddelen, tot nu toe zonder veel succes.

Ook in Nederland laait de discussie over dit conflict hoog op en een verkeerd woord is gauw gezegd:

ofwel je wordt beschuldigd van het steunen van een terroristische organisatie, ofwel je wordt beschuldigd van antisemitisme.

Commentatoren en regeringsleiders wegen hun woorden op een goud schaalte.

We prijzen ons gelukkig iemand - met kennis van zowel de Israëlische als de Palestijnse achtergronden - gevonden te hebben die bereid is over dit precare onderwerp te spreken in het Zincafé Kogerkerk.

Maaïke Hoffer woont in Israël en is dialoog coördinator in Nes Ammim. Daarnaast is zij werkzaam bij de Stichting COME (Communication Middle East).

Vanwege de onveiligheid door de oorlog ligt haar werk in Israël nu stil en is zij in Nederland.

Nes Ammim is een dorpje in Noordwest Galilea, een gebied waar Joodse en Palestijns Arabische dorpen zijn gevestigd.

De inwoners van deze dorpen hebben nauwelijks onderling contact.

Nes Ammim heeft zich tot doel gesteld om de dialoog tussen de verschillende in Israël woonachtige groepen te bevorderen door lokale dialoogorganisaties en -initiatieven te ondersteunen en door diverse dialoogactiviteiten te initiëren en organiseren.

De Stichting COME organiseert seminars waarin Israëlische en Palestijnse jongeren elkaar ontmoeten en trachten te luisteren naar elkaars pijn.

Na de inleiding van Maaïke Hoffer is er gelegenheid voor vragen en gesprek, onder leiding van gastheer Jaap van Kampen.

Plaats: Kogerkerk, Kerkstraat 14, Koog aan de Zaan.

Vrijdag 10 november aanvang **20.00 uur**, kerk open 19.30 uur. Na afloop gelegenheid tot informeel napraten.

Toegang vrij, collecte ter bestrijding van de onkosten.